

Arrest

nr. 245 730 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat D. ANDRIEN en advocaat J. BRAUN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 26 oktober 2018 en heeft op 12 november 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 4 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 25 maart 2019.

1.3. Op 23 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2020 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en moslima te zijn. U bent geboren op (...)1996 in Khan Younis. U en uw familie zijn geregistreerd bij UNRWA. U woonde tot 2008 in Rafah, vervolgens woonde u in Khan Younis. Toen jullie huis daar vernield werd verhuisde u naar Maraj, waar u de laatste vier jaar voor uw vertrek verbleef. Uw familie kreeg compensatie voor het vernielde huis en bouwde een nieuwe woning. Uw vader werd in 2010 gearresteerd omwille van zijn activiteiten als wapenhandelaar. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar en verblijft nog steeds in de gevangenis. Omwille van de slechte financiële situatie van uw familie kon u niet verder studeren na het middelbaar onderwijs, maar u volgde wel korte opleidingen verpleegkunde en secretariaat. Enkele jaren geleden wou een onbekende persoon u meenemen naar een verlaten plaats onder het mom van het aanbieden van hulp. Die persoon wou u ontvoeren maar iemand kwam u te hulp en u slaagde erin weg te vluchten. U nam één keer een overdosis medicatie maar uw moeder redde u. U bent twee keer bij een psychiater geweest maar u bent niet psychisch ziek. In juli 2017 huwde u met B.K. J. Z. (CGVS 14/17697, O.V. 7.967.642), een in België erkende vluchteling van Palestijnse origine die u leerde kennen via het internet.

U besloot de Gazastrook te verlaten omwille van de slechte economische toestand en het gebrek aan veiligheid en vrijheid voor vrouwen. Op 1 augustus 2018 verliet u de Gazastrook. U reisde via Rafah naar Egypte, daar verbleef u ruim twee maanden bij een vriendin van uw moeder. Op 8 oktober 2018 verliet u Egypte en reisde u per vliegtuig via Dubai en verschillende Zuid-Amerikaanse landen naar Spanje, waar u zogezegd in transit was naar Egypte. U reisde legaal met uw paspoort. Na aankomst in Spanje reisde u meteen per bus verder naar België, waar u op 26 oktober 2018 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2018. In geval van terugkeer vreest u Hamas en de onveilige situatie voor vrouwen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en vertaling ervan, twee betalingsbewijzen van uw reis, een document van uw middelbare school en een geheugenkaart met video's van de algemene situatie in de Gazastrook en foto's van uw schoonvader. U legde tevens kopieën neer van uw paspoort, uw geboorteakte, twee attesten van UNRWA, uw vaders identiteitskaart, uw vaders geboorteakte, twee documenten met betrekking tot uw vaders gezondheidstoestand, een genadeaanvraag van uw vader, een document in verband met een lening, de Belgische verblijfstitel van uw echtgenoot, een document in verband met de vernieling van jullie woning in 2009 en een attest in verband met uw zwangerschap. Uw advocaat legde na uw persoonlijk onderhoud een e-mail neer met verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waarin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan een onderdaan van de Gazastrook.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend

aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo verklaarde u dat u geregistreerd bent bij UNRWA, dat uw familie tot op heden voedselhulp van UNRWA krijgt en u ook deze hulp genoot tot het moment van uw vertrek en dat u tijdens uw studies studiemateriaal kreeg van UNRWA (CGVS, p. 4, 5, 8, 13). U legde uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort en kopieën van de UNRWA registratiekaarten van u en uw familie neer (CGVS, p. 4, 5, 8). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u de Gazastrook verliet omwille van het gebrek aan veiligheid en vrijheid voor meisjes en omwille van de slechte economische toestand in de Gazastrook en dat u in geval van terugkeer Hamas en de onveilige situatie voor vrouwen vreest (CGVS, p. 15). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen en/of gegronnd worden beschouwd.

Met betrekking tot de slechte economische toestand dient opgemerkt te worden dat dit element puur van socioeconomische aard is en geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (etnie, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep).

Met betrekking tot het gebrek aan veiligheid en vrijheid voor meisjes haalde u aan dat meisjes in de Gazastrook niet alleen buiten mogen gaan omwille van het gevaar voor ontvoering (CGVS, p. 15, 16). Mensen worden er ontvoerd en hun organen worden verkocht, zo zei u. U zou zelf een dergelijk incident meegemaakt hebben. Een of twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud bood een persoon u hulp aan. Hij

wou u meenemen naar een verlaten plaats, maar u begon te roepen en een andere persoon kwam u te hulp, waarna u kon wegvlugten. Omtrent dit vermeende incident merkt het CGVS vooreerst op dat uw verklaring dat die persoon u wou ontvoeren slechts gebaseerd is op uw eigen veronderstellingen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u zomaar zou meegaan met een onbekende man naar een onbekende plaats als de algemene veiligheidssituatie daadwerkelijk zo slecht is voor vrouwen. Uw verklaring dat u niet wist dat het "zo'n plaats" was en dat u dacht dat het een [hulp]organisatie was, overtuigt niet. De man had u immers slechts vaagweg gezegd dat er een persoon was die u kon helpen en dat hij geen documenten nodig had van u, maar dat u wel moest meekomen. Het is weinig waarschijnlijk dat u zo naïef zo zijn dit zomaar te geloven gezien de door u beschreven algemene onveilige situatie voor vrouwen. Behalve dit ene weinig aannemelijke incident, hebt u persoonlijk geen veiligheidsincidenten meegemaakt (CGVS, p. 16). U vertelde dat uw moeder een gelijkaardig incident meegemaakt zou hebben toen u acht jaar oud was (CGVS, p. 16). Het feit dat uw moeder jaren geleden eens is aangesproken door een onbekende die mogelijk verkeerde bedoelingen had is echter onvoldoende om een vrees voor vervolging in uw hoofde aan te tonen. Met betrekking tot de ontvoering van personen voor organenooft zei u dat u uw familie en burens vertelden over dergelijke zaken, zonder enige concretisering (CGVS, p. 16). Het louter verwijzen naar zulke geruchten of de algemene situatie is onvoldoende om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Gevraagd uw persoonlijke vrees voor Hamas te verduidelijken, zei u in algemene bewoordingen dat Hamas iedereen die een andere mening heeft arresteert (CGVS, p. 17). Voorts zou Hamas mensen slaan, ongeacht hun leeftijd. U bent zelf echter nooit gearresteerd door Hamas en ze hebben niets tegen u gedaan (CGVS, p. 15). U verklaarde dat veel mensen van uw nabije familie problemen gehad hebben met Hamas, maar toen u gevraagd werd te vertellen over de belangrijkste problemen, zei u dat u het zich niet kon herinneren (CGVS, p. 17). De vaststelling dat uzelf nooit problemen gehad hebt met Hamas en dat u niets kon vertellen over de problemen die uw nabije familieleden met Hamas zouden gehad hebben wijst geenszins op een vrees voor vervolging in uw hoofde. Het CGVS herhaalt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie onvoldoende is om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Met betrekking tot uw vaders detentie in de gevangenis dient het volgende opgemerkt te worden. Vooreerst stelt het CGVS vast dat u de veroordeling en detentie van uw vader niet op objectieve wijze staft, waardoor u deze niet kan hardmaken. U legde weliswaar een kopie van een genadeaanvraag van uw vader neer, maar gezien dit document door uw vader werd opgesteld heeft dit geen objectieve bewijswaarde. Bovendien hebben kopieën een beperkte bewijswaarde gezien deze makkelijk door middel van knip- en plakwerk kunnen bewerkt worden. Hetzelfde geldt voor de twee documenten met betrekking tot de medische toestand van uw vader. In het ene medische document staat overigens niets vermeld over uw vaders detentie. In het andere medische document wordt weliswaar aangehaald dat uw vader gedetineerd is, maar dit document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken bevat spelfouten die dermate frappant zijn dat ze de authenticiteit van dit document ondermijnen ("Administration Of Reform And Rehabilitation" in het briefhoofd). Bovendien wordt noch de reden, noch de duur van zijn detentie vermeld in dit document, dat overigens van januari 2017 dateert en dus niet kan attesteren dat uw vader tot op heden in de gevangenis verblijft. Gevraagd naar documenten in verband met uw vaders veroordeling of proces, zei u eerst dat die bij uw ouders zijn (CGVS, p. 7). Even later zei u dan weer dat jullie nooit dergelijke documenten ontvangen hebben, dat er in de Gazastrook geen papieren zijn, en dat Hamas zeker nooit dergelijke documenten gaat geven aan jullie omdat ze weten dat Palestijnen dergelijke verslagen aan buitenlanders geven (CGVS, p. 7). Dit alles overtuigt niet. Er kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat er in de Gazastrook geen papieren zijn, temeer daar u zelf allerlei documenten neerlegt. Het CGVS acht het tevens niet aannemelijk dat uw vader veroordeeld zou zijn tot een gevangenisstraf van 15 jaar zonder dat hij of uw familie enig document ontving daaromtrent. Het ontbreken van overtuigende documenten ter staving van uw vaders veroordelingen en/of detentie tast dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaring omtrent uw vaders situatie ernstig aan. Zelfs als de veroordeling en detentie van uw vader geloofwaardig zouden zijn, quod non, blijkt uit uw verklaringen niet dat uzelf persoonlijke problemen hebt gehad ten gevolge van uw vaders vermeende veroordeling en detentie. U haalde de detentie van uw vader niet aan als reden voor uw vertrek uit de Gazastrook, noch als reden waarom u niet kan terugkeren.

Met betrekking tot de zelfmoordpoging die u ondernam en de enkele contacten en/of consultaties die u gehad hebt met een psychiater in de Gazastrook merkt het CGVS volledigheidshalve het volgende op. U verklaarde expliciet dat u geen psychische problemen hebt en dat u niet psychisch ziek bent (CGVS, p. 16, 17). U had contacten met de psychiater om te praten over de slechte economische situatie van uw familie en de psychiater stelde u gerust en zei dat u geduld moest hebben. U legde geen attesten

neer met betrekking tot uw mentale gezondheid en u haalde dit element evenmin aan als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Het CGVS stelt voorts vast dat u weigerde in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel de autoriteiten u daar de kans boden om dit te doen (CGVS, p. 20). Dat u in Spanje geen internationale bescherming vroeg en verkoos illegaal verder te reizen naar België alvorens daar pas een tweetal weken na aankomst een verzoek om internationale bescherming in te dienen relateert de ernst van de door u voorgehouden terugkeervrees.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u uw originele paspoort niet neerlegde. Nochtans bent u met uw eigen paspoort van de Gazastrook naar Spanje gereisd, zo zei u. U verklaarde dat u met de bus van Spanje naar België reisde en dat u na aankomst in België ontdekte dat uw paspoort onderweg gestolen was (CGVS, p. 14). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring, temeer daar u geen aangifte van diefstal deed bij de politie en geen nieuw paspoort aanvraagde bij de Palestijnse vertegenwoordiging in Brussel (CGVS, p. 14). Dat de Belgische politie niets te maken heeft met het paspoort van de Palestijnse overheid en dat u bezig was met uw ziekte en thuis bleef verklaart dit niet afdoende. Hoewel het CGVS u erop wees dat een paspoort een belangrijk document is om uw identiteit en reisweg aan te tonen, bleef u volhouden dat u uw paspoort niet meer hebt. Het heeft er echter alle schijn van weg dat u dergelijk identiteitsdocument liever achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, daar de inhoud ervan, bijvoorbeeld met betrekking tot het ogenblik van uw vertrek uit de Gazastrook of eerdere reizen, niet zou stroken met uw verklaringen. De vaststelling dat u slechts een onvolledige kopie hebt van uw paspoort sterkt het vermoeden dat u bepaalde informatie in uw paspoort tracht te verhullen (CGVS, p. 14).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Er dient vastgesteld te worden dat uitgezonderd uw identiteitskaart, huwelijksakte, betalingsbewijzen van uw reis, het document van uw middelbare school en de geheugenkaart alle door u neergelegde documenten kopieën zijn. Gezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk hebben deze beperkte bewijswaarde. Uw identiteitskaart en de kopieën van uw paspoort en geboorteakte hebben enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. De huwelijksakte en de kopie van de verblijfstitel van uw echtgenoot hebben betrekking op uw huwelijk en de verblijfsstatus van uw echtgenoot, elementen die niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. Het schooldocument en de kopieën van de UNRWA registratiekaarten, de identiteitskaart en geboorteakte van uw vader hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De kopieën van de genadeaanvraag en documenten in verband met uw vaders gezondheidstoestand werden hierboven reeds besproken. De geheugenkaart heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging, gezien deze slechts video's bevat van de algemene veiligheidssituatie en foto's van uw schoonvader, die opgepakt zou zijn door Hamas, wat u niet aanhaalt als reden voor uw vertrek of onmogelijkheid tot terugkeer (CGVS, p. 3). De twee betalingsbewijzen vormen hoogstens een begin van bewijs van een deel van uw reis. De kopie van het attest met betrekking tot de vernieling van jullie woning vormt hoogstens een begin van bewijs van de vernieling van jullie woning in 2009. Er dient opgemerkt te worden dat cruciale gegevens zoals de precieze datum en de wijk onleesbaar zijn op dit document (zie vertaling). Het attest van uw zwangerschap dat u neerlegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken toont aan dat u op dat moment zwanger was, wat niet in twijfel wordt getrokken. U verklaarde dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS overigens dat uw ongeborn kind intussen gestorven was (CGVS, p. 3).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale

toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In casu blijkt dat uw familie eigenaar is van een kleine woning in Maraj (CGVS, p.9). U verklaarde dat uw familie sinds de detentie van uw vader overleeft door hulp van hulporganisaties en inwoners van Gaza (CGVS, p. 8). Voorts krijgen jullie voedselpakketten van UNRWA en krijgt uw gezin een driemaandelijks uitkering van 400 dollar van de dienst sociale zaken (CGVS, p. 4). Zoals hierboven werd opgemerkt zijn er ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van uw vaders detentie, wat evenzeer twijfels oproept omtrent de geloofwaardigheid van de door u beschreven socio-economische situatie van uw gezin. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nogal wat familieleden in het buitenland hebt. Zo woont één van uw broers in Zweden, waar hij erkend vluchteling is, en stuurt hij soms 100 euro naar uw familie (CGVS, p. 9, 10). Twee van uw paternale ooms wonen in Duitsland, beiden werken daar, één van hen als dokter (CGVS, p. 10). Vroeger hielpen ze uw familie, maar ze stopten hiermee na het overlijden van uw grootmoeder, zo zei u (CGVS, p. 10). Voorts hebt u één paternale tante in Zweden en één in Maleisië, zij zouden uw familie niet steunen omdat hun financiële situatie niet goed is (CGVS, p. 10). Uw maternale oom M. woont in België, hij zou ziek zijn en niet kunnen werken (CGVS, p. 10, 12). Hij en de andere broers van uw moeder steunen uw familie niet, hoewel uw oom N. uw moeder vroeger wel geholpen heeft (CGVS, p. 10). Voorts woont uw echtgenoot in België als erkend vluchteling. Hij werkt niet en krijgt een uitkering (CGVS, p. 11) en u verklaarde eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geld heeft (verklaring DVZ, vraag 28). U bewering dat uw familieleden die in het buitenland wonen uw familie niet of nauwelijks financieel ondersteunen is weinig overtuigend. Als u en uw familie daadwerkelijk ernstige financiële moeilijkheden hadden in de Gazastrook is het weinig aannemelijk dat jullie met een dergelijk ruim familiaal netwerk in het buitenland slechts zouden kunnen rekenen op een occasionele ondersteuning van 100 euro van uw broer in Zweden. Bovendien kan er van uitgegaan worden dat uw echtgenoot, bij wie u verblijft sinds u naar België kwam, u in geval van terugkeer naar de Gazastrook enige ondersteuning zou geven. Voorts dient opgemerkt te worden dat u

op uw Facebookprofiel aangeeft naar een privé-school geweest te zijn en aan de Al-Azhar universiteit gestudeerd te hebben (CGVS, p. 13). U ontkende echter naar een privé-school en naar de universiteit geweest te zijn – dit zou niet mogelijk geweest zijn omwille van financiële redenen - en u zei dat een broer van een vriendin het Facebookprofiel voor u maakte, wat een weinig overtuigende verklaring is. De vaststelling dat u geen enkel document neerlegde ter staving van de korte opleidingen verpleegkunde en secretariaat die u gratis zou gevolgd hebben roept verdere twijfels op omtrent de door u beweerde opleiding en bijgevolg ook uw socio-economische situatie. U verklaarde dat u de opleidingen weliswaar gratis kon volgen omwille van uw minder goede financiële situatie, maar dat u pas een diploma kon krijgen na betaling, waarvoor u onvoldoende geld had (CGVS, p. 12, 13, 18, 19). Het is echter weinig aannemelijk dat u enerzijds de kans zou krijgen om gratis opleidingen te volgen omwille van uw moeilijke socio-economische situatie, maar dat u anderzijds pas een diploma zou krijgen na betaling van 200 euro (CGVS, p. 13). Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat u geen diploma's kreeg wegens geldgebrek, kan verwacht worden dat u deze opleidingen aan de hand van andere documenten staakt, zoals puntenlijsten, inschrijvingsbewijzen en dergelijke. U bent echter niet in het bezit van dergelijke documenten (CGVS, p. 13). Uw verklaringen met betrekking tot uw reis zijn een verdere aanwijzing dat de socio-economische situatie van u en uw familie behoorlijk is (CGVS, p. 21, 22). Zo verkreeg u in 2017 een Schengenvisum uitgereikt door het consulaatgeneraal van Spanje in Jeruzalem (zie document ESP4041XAE6040830526923A in uw administratief dossier en door u neergelegde kopie van het visum). Dat u erin slaagde een visum voor Spanje te verkrijgen is een aanwijzing dat uw socio-economische situatie behoorlijk was, gezien het aantonen van voldoende bestaansmiddelen één van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een Schengenvisum. U gebruikte dit visum overigens uiteindelijk niet omdat de grens met Egypte toen niet altijd open was (CGVS, p. 21). Uw reis van Egypte naar België in 2018 kostte 15000 dollar, zo zei u (CGVS, p. 21). U beweerde dat uw echtgenoot niet bijdroeg tot de reiskosten (CGVS, p. 21). U zou al uw goud verkocht hebben en 3000 dollar geleend hebben op naam van uw moeder en uw moeder zou zelf ook geld geleend hebben. Met betrekking tot de 3000 dollar zei u dat u door middel van een afbetalingsplan elektrische toestellen aankocht op naam van uw moeder, dit zou enkel mogelijk geweest zijn omdat uw moeder geld krijgt van sociale zaken wat als een garantie werd gezien voor de winkel, en uw moeder zou die toestellen dan doorverkocht hebben. Het is echter weinig aannemelijk dat u louter op basis van de driemaandelijke uitkering van 400 dollar van uw moeder voor 3000 dollar aan elektrische toestellen kon kopen. Dat u in staat was zonder al te grote moeite de aanzienlijke som van 15000 dollar te verzamelen om uw reis te financieren is een aanwijzing dat u een zekere financiële draagkracht hebt. Niets in uw verklaringen wijst erop dat u in de toekomst niet meer zou kunnen rekenen op de steun die uw familie u tot nu toe gaf.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig en ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Met betrekking tot de slechte economische toestand waarnaar u verwijst dient opgemerkt te worden dat er op basis van uw verklaringen omtrent uw socio-economische toestand en landeninformatie (zie supra) geen aanwijzing is dat u in geval van terugkeer een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit

is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen

dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste geweldsescalatie vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht doelwitten van de PIJ op heel het grondgebied. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2008 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict half november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit en kondigden op 26 december 2019 aan dat ze zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de GMT. Na deze datum zouden de GMT's eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden moeten worden georganiseerd.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane visserijzone. De Israëlische gewapende troepen reageren met geweld op de pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en half november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch

van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Met betrekking tot de e-mail van uw advocaat d.d. 15/07/2019 waarin verwezen wordt naar een arrest d.d. 26/04/2019 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de subsidiaire beschermingsstatus toekeende aan een Palestijnse bewoner van de Gazastrook, dient opgemerkt te worden dat deze verwijzing niet dienstig is. In het arrest wordt verwezen naar informatie aangaande de veiligheidssituatie daterend van voor het arrest, die bijgevolg momenteel niet meer actueel is. Bovenstaande beoordeling is gebaseerd op meer recente en actuele landeninformatie.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het algemene beginsel van goed bestuur en de artikelen 195 tot 199 van *het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* (Genève, 1979), voert verzoekster aan dat volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet er, rekening houdend met haar specifieke profiel, een grondige analyse moet uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoekster werd voorgelegd. Dit werd *in casu* niet correct gedaan. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie aan te nemen en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – wijst verzoekster erop dat een Palestijnse vluchteling die bewijst dat hij niet langer de bescherming van UNRWA kan genieten van rechtswege als vluchteling wordt erkend in toepassing van artikel 1, D, lid 2 van het Verdrag van Genève. Verzoekster merkt op dat de zinsnede *“Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden (...)”* werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest *El Kott*. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. *“Om welke reden dan ook”* moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de *“redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.”* Wanneer de beslissing is ingegeven *“door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.”* Dit is volgens het Hof het geval wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoekster vervolgt: *“Volgens Uw Raad in een arrest van 21 augustus 2018 zijn de twee elementen die in paragraaf 63 van het arrest El-Kott van het Hof van Justitie worden genoemd, immers cumulatieve voorwaarden (RvV, arrest n°207.948 van 21 august 2018, blz.9). De beoordeling dat deze voorwaarden cumulatieve zijn echter betekend dat een Palestijn die de UNRWA-bescherming geniet, alleen de vluchtelingenstatus kan worden toegekend indien hij, naast een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, in vernederende levensomstandigheden zou leven als gevolg van het onvermogen van de UNRWA om zijn mandaat, namelijk het verlenen van socio-economische steun, te waarborgen. De UNHCR heft erover terecht beoordeeld dat: « While the inclusionary aspects of Article 1D(2) will be established where an applicant has been forced to leave UNRWA's area of operation where his/her personal safety is at serious risk and if it is impossible for UNRWA to guarantee his/her living conditions in accordance with that organization's mission, the applicant is not required to establish both. In El Kott, (note 9 above), the CJEU accepted in the context of the facts before it, that such circumstances “will” fall within the second paragraph of Article 1D (para. 65). The CJEU did not however exhaust other circumstances in which such protection or assistance would be considered to have ceased, as this will depend on the case at hand. An interpretation that requires both would lead to perverse results. For example, if an applicant's personal safety is at serious risk, the assistance provided by UNRWA in the form of cash or food rations would be irrelevant to their need for protection”.* Nog volgens verzoekster beoordelen het UNHCR en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de Palestijnse vluchteling die in de praktijk niet naar het mandaatgebied van het UNRWA kan terugkeren ook in aanmerking zou moeten komen voor *ipso facto* erkenning.

Vervolgens gaat verzoekster in op het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn activiteiten in het kader van zijn missie. Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij zelf aangeeft dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt en ze benadrukt dat op geen enkel moment rekening werd gehouden met de gevolgen van COVID-19 voor de algemene gezondheids- en humanitaire situatie in Gaza, dit terwijl de Israëlische blokkade het gezondheidssysteem in de Gazastrook heeft verwoest. Verzoekster verwijst in dit verband naar de internetartikelen en rapporten die zij bij het verzoekschrift voegt, namelijk de stukken 3, 4, 5, 6, 7, 8. Verzoekster merkt op dat de corona-pandemie zal leiden tot een ongekennde humanitaire catastrofe in Gaza, dat de overbevolking in de regio het onmogelijk maakt om burgers te isoleren en dat het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers, de

toegang tot de medische zorg onmogelijk maken. Verzoekster wijst in dit verband op stukken 9, 10, 11 en 12 bij het verzoekschrift. Verzoekster wijst erop dat de Verenigde Naties erin geslaagd zijn om 14 miljoen dollar aan Gaza toe te wijzen en hebben al 5 miljoen dollar extra ontvangen, maar ze hebben minstens 10 miljoen dollar nodig om de gezondheidszorg te ondersteunen. Verzoekster wijst op stuk 3 bij het verzoekschrift. Verzoekster verwijst nog naar de stukken 4 en 13 inzake de onbestaande aanpak van de corona-pandemie. Verzoekster meent dat de corona-pandemie het UNRWA, dat zijn taak al niet meer naar behoren kon vervullen, extra onder druk zet en dat ze bij een terugkeer zelf zal blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Verzoekster wijst erop dat ze intussen een kind heeft gekregen en dat het UNRWA haar geen levensomstandigheden kan bieden in overeenstemming met zijn opdracht, ze verwijst naar stuk 14.

Inzake de redenen die haar dwongen om buiten haar wil het UNRWA-mandaatgebied te verlaten, stelt verzoekster inzake de mogelijkheid tot terugkeer, deze niet mogelijk is gezien de gevolgen van COVID-19. Verzoekster verwijst naar stuk 5 bij het verzoekschrift. Inzake de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid van verzoekster, wijst verzoekster op haar vluchtmotieven. Ze zet in dit verband het volgende uiteen:

“Mevrouw B. heeft de Gazastrook verliet omwille van het gebrek aan veiligheid en vrijheid voor vrouwen. Het CGVS is van mening dat haar verklaringen geen persoonlijke situatie van ernstig onveiligheid aantonen die verzoekster zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ten eerste, toen ze nog in Gaza was, probeerde een onbekende man Mevrouw B. te ontvoeren. Volgens het CGVS zijn haar verklaringen op dit punt slechts gebaseerd op haar eigen veronderstellingen (bestreden beslissing, p. 3). Er zijn echter geen elementen die de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster in twijfel trekken.

Eenzijds heeft Mevrouw B. gedetailleerde verklaringen afgelegd over de ontvoeringspoging: “U vertelde dat er geen veiligheid is voor vrouwen. Hebt u daar persoonlijk problemen mee ondervonden? Ja, persoonlijk, toen ik de opleiding volgde, een van hen heeft zijn hulp aangeboden maar op de laatste seconde wist ik dat hij me wou ontvoeren. Een van hen bood zijn hulp aan wat bedoelt u? Dat weet ik niet, ik weet niet van welke kant het was. hij stelde voor mee te gaan en bracht me naar een plaats, onbewoonde plaats. Ik begon te schreeuwen, toen een persoon, een man was onderweg om zijn kinderen naar school te brengen hij hoorde me en kwam helpen. Maar ik ben ontvlucht en hij kon niets tegen mij doen. Om welke reden ging u met die persoon mee ergens naartoe? Ik ben niet meegegaan, hij zei: ik ga jullie helpen, ik kan iemand vinden die voor jullie een borgsom kan maken (...).Hoe weet u dat die man u wou meenemen naar een onbewoonde plaats? Ik ging naar ginder, ik zag die plaats. Hij wou me door die verwoeste plaats doorbrengen. 1 man heeft me gehoord, hij was onderweg om zijn kinderen naar school te brengen en vroeg me wat er scheelde. (...)Wat zei die man dat hij u overtuigde om mee te gaan naar die plaats? De man heeft tegen me gezegd dat er een persoon is die jullie kan helpen, die helpt ook andere mensen, ik zei: wat heeft hij van documenten nodig? Hij zei: niets nodig, maar je moet meekomen. U weet dat het onveilig is, waarom zou u dan meegaan met een onbekende persoon naar een onbekende plaats? Ik wist het met dat het zo'n plaats is, ik dacht dat het een organisatie is, maar hij is een leugenaar. Op een bepaald moment was hij even weg, ik zag dat het zo'n plaats is, en ik begon te schreeuwen en de man met zijn kinderen kwam mij helpen. (...)Die verwoeste plek, waar was dat? Euhm. in rafah. niet ver van de grens, op de grens met de joden” (CGVS, p 16).

Anderzijds bevestigt de beschikbare documentatie dat vrouwen kwetsbaar zijn en vaak het slachtoffer zijn van ontvoering en mishandeling in Gaza:

- IDF, “The Status of Women in Gaza” (beschikbaar op: <https://www.idf.il/en/minisites/hamas/hamas/the-status-of-women-in-qaza/>) (stuk 15): (...)

- UNFPA, “Gender-based violence” (beschikbaar op: <https://palestine.unfpa.org/en/qender-based-violence>) (stuk 16): (...)

- Oxfam Research Reports, “Designing Safer Livelihoods programmes for women survivors of gender-based violence in Gaza” januari 2020 (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/rr-designing-safer-livelihoodsprogrammes-women-survivors-GBV-qaza-170120-en.pdf>) (stuk 17): (...)

Het CGVS heeft geen rekening gehouden met de beschikbare informatie over de situatie van vrouwen in Gaza en heeft daarom artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Bovendien volgens het CGVS is het weinig aannemelijk dat Mevrouw B. zomaar zou meegaan met een onbekende man naar een onbekende plaats als de algemene veiligheidssituatie daadwerkelijk zo slecht is voor vrouwen (bestreden beslissing, p. 3). De interpretatie van het CGVS is subjectief. Mevrouw B.

was nog erg jong toen de gebeurtenissen plaatsvonden. Ze was naïef, wat niet abnormaal is gezien haar leeftijd op dat moment.

Ten slotte heeft verzoekster ook uitgelegd dat haar moeder bijna werd ontvoerd toen verzoekster 8 jaar oud was. Dit bevestigt dat vrouwen niet veilig zijn in Gaza en ondersteunt de verklaringen van Mevrouw B. (die ook bijna werd ontvoerd).

Ten tweede verwijt het CGVS Mevrouw B. dat zij geen verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft ingediend. Het CGVS stelt dat haar vrees om die reden moet worden gerelativeerd (bestreden beslissing, p. 3). De interpretatie van het CGVS is abusief en houdt geen rekening met alle elementen van de zaak.

Eenzijds heeft verzoekster slechts door Spanje gereisd (CGVS, p. 20 - ze was maar één dag in Spanje). Anderzijds wordt de echtgenoot van verzoekster in België als vluchteling erkend. Het is dan ook normaal dat ze er de voorkeur aan geeft haar verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Ten derde beweert het CGVS dat Mevrouw B. haar paspoort niet echt heeft verloren en dat ze dergelijk identiteitsdocument liever achterhoudt voor de Belgische asieldiensten om de datum waarop ze daadwerkelijk uit Gaza vetrok te verbergen (bestreden beslissing, pp. 3-4). Verzoekster heeft echter wel precies uitgelegd onder welke omstandigheden zij haar paspoort was kwijtgeraakt en waarom zij niet over een volledige kopie van haar paspoort beschikte. Als ze na de diefstal geen klacht heeft ingediend bij de politie, en als ze geen nieuw paspoort heeft aangevraagd, was dat omdat ze niet van plan was om ergens heen te gaan zodra ze haar man had gevonden. Mevrouw B. heeft ook twee betalingsbewijzen van haar reis neergelegd, waarvan de authenticiteit niet in twijfel wordt getrokken. Dit bevestigt dat ze de waarheid vertelde over de dag dat ze de Gazastrook verliet."

Inzake haar socio-economische situatie voert verzoekster aan dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout. Ze wijst erop dat haar familie in een klein huis woont, dat haar moeder en haar broers niet werken, dat de familie sinds de gevangenschap van haar vader overleeft met de hulp van organisaties en van enkele Gazanen en dat haar moeder driemaandelijks sociale bijstand krijgt (stuk 18 bij het verzoekschrift). Verzoekster wijst erop dat haar vader intussen is vrijgelaten maar geen werk kan vinden, verzoekster verwijst naar stuk 19. Verzoekster bekritiseert de vaststellingen in de bestreden beslissing in dit verband. Inzake het feit dat ze geen objectief bewijs zou hebben voorgelegd om de detentie van haar vader te bewijzen, oordeelt verzoekster dat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is geschonden door geen rekening te houden met haar verklaringen, dat het CGVS haar meer vragen had moeten stellen over haar bezoeken aan de gevangenis, dat de kopie van de genade-aanvraag een begin van bewijs van haar verklaringen betreft (verzoekster verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad), dat het niet abnormaal is dat in een medisch document niet wordt verwezen naar de redenen voor of de duur van een detentie (verzoekster verwijst naar stuk 20 in dit verband), dat een spelfout geen afbreuk doet aan de waarde van het document (verzoekster verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad), dat het argument dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas wat *in casu* niet het geval is, een stereotiep argument is (verzoekster verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad). Inzake de kopie van het attest waarin vermeld wordt dat hun woning vernield werd in 2009 benadrukt verzoekster dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de tolk dit document daar wel kon lezen. Inzake de financiële bijstand van familieleden die in het buitenland wonen stelt verzoekster dat de interpretatie van de verwerende partij subjectief is en niet uitlegt waarom de verklaringen van verzoekster niet geloofwaardig zouden zijn. Zij meent dat het onmogelijk is om te bewijzen dat de familie die in het buitenland verblijft, de familie in Gaza niet ondersteunt. Aan verzoekster moet het voordeel van de twijfel worden verleend. Inzake haar Facebook profiel verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad die stelt dat informatie die op sociale netwerken wordt geplaatst, onbetrouwbaar is, wat verzoeksters verklaring bevestigt dat de broer van een vriendin voor haar dit profiel aanmaakte. Waar de verwerende partij haar bekritiseert dat ze geen documenten voorlegt inzake haar gratis opleidingen, meent verzoekster dat de verwerende partij haar hierover meer gedetailleerde vragen had kunnen stellen. Inzake de opmerking dat de economische situatie van de familie niet zo slecht kan zijn omdat verzoekster een Schengen visum heeft verkregen en 15.000 dollar betaalde voor de reis, merkt verzoekster op dat de documenten die ze voorlegde voor het verkrijgen van het visum vervalst waren en dat ze heeft uitgelegd hoe ze aan het geld voor de reis kwam, van de lening van 3000 euro heeft ze trouwens een bewijs voorgelegd, dit document wordt door het CGVS niet onderzocht. Ten slotte voert verzoekster aan dat het CGVS zelf contact had kunnen opnemen met de Zweedse autoriteiten om na te gaan of haar verklaringen over de socio-economische situatie in Gaza in overeenstemming waren met de verklaringen van haar broer. Verzoekster besluit dat ze zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet – gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Gaza. Verzoekster verwijst naar het rapport “*COI Focus Palestine. Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020 (stuk 21 bij het verzoekschrift) en naar het rapport van Human Rights Watch “*World Report 2020 – Israel and Palestine*” van 14 januari 2020 (stuk 22 bij het verzoekschrift) om aan te tonen dat de veiligheidssituatie slecht is. Verzoekster verwijst ook naar stuk 14 bij het verzoekschrift ONU Info “*L’ONU s’efforce de restaurer le calme à Gaza ou la situation dégenère*” van 24 februari 2020 om aan te tonen dat de situatie verergert. Verzoekster verwijst naar stuk 10 bij het verzoekschrift en herhaalt dat de coronacrisis kan zorgen voor een implosie van het gezondheidssysteem, wat grote politieke gevolgen kan hebben en leiden tot een uitbarsting van geweld. Verzoekster wijst erop dat ze een alleenstaande vrouw is (gezien haar man in België verblijft) en moeder van een kind van een maand, waardoor ze kwetsbaar is wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verhoogt.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- The Jerusalem Post, “UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System”, 30 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.ipost.com/middle-east/un-official-coronavirus-spike-could-cause-collapse-of-gaza-health-system-622857>). (stuk 3)
- Aljazeera, “Coronavirus: Doctor warns of ‘incoming disaster’ in Gaza”, 26 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/03/coronavirus-doctor-warns-incoming-disaster-gaza-200325195816841.html>). (stuk 4)
- OCHA, “Occupied Palestinian Territory: COVID-19 Emergency - Situation Report 2 (24 march -31 march 2020)” (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-opt-covid-19-emergency>). (stuk 5)
- The Humanitarian Country Team, “Occupied Palestinian Territory COVID-19 Response Plan”, 27 maart 2020 (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-covid-19-response-plan-27-march>). (stuk 6)
- “COVID-19: Israel has ‘legal duty’ to ensure that Palestinians in OPT receive essential health services UN expert”, 19 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25728&LangID=E>). (stuk 7)
- “Human Rights Council holds separate interactive dialogues on situations in the Palestinian occupied territory and in Eritrea”, 26 februari 2020 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=2562Q&LangID=E>). (stuk 8)
- Physicians for Human Rights, “Corona in the Gaza Strip - only 70 ICU Beds Available”, 25 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.phr.org.il/en/corona-in-the-gaza-strip-only-70-icu-beds-available/>). (stuk 9)
- Foreign Policy, “Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World’s Most Densely Populated Territories”, 26 maart 2020 (beschikbaar op: <https://foreignpolicy.com/2020/Q3/26/palestinians-brace-coronavirus-outbreak-gaza-strip-covid/>). (stuk 10)
- DW.com, “Coronavirus: Gaza faces worst-case scenario”, 18 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/coronavirus-gaza-faces-worst-case-scenario/a-52826616>). (stuk 11)
- De Volkskrant, “Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg”, 23 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/solidariteit-gevraagd-voor-bestrijding-corona-in-arme-landen-met-gebrekkige-medische-zorg-b3b0a245/>). (stuk 12)
- De Wereld Morgen, “7n volle corona-pandemie breekt Israëlische bezetter Palestijns noodhospitaal af”, 30 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.dewereldmorgen.be/artikel/2020/03/30/in-volle-corona-pandemie-breekt-israelische-bezetter-palestiïns-noodhospitaal-af/>). (stuk 13)
- ONU Info, “L’ONU s’efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dégenère”, 24 februari 2020 (beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2020/02/1062461>) (stuk 14)
- IDF, “The Status of Women in Gaza” (beschikbaar op: <https://www.idf.il/en/minisites/hamas/hamas/the-status-of-women-in-gaza/>). (stuk 15)
- UNFPA, “Gender-based violence” (beschikbaar op: <https://palestine.unfpa.org/en/gender-based-violence>). (stuk 16)
- Oxfam Research Reports, “Designing Safer Livelihoods programmes for women survivors of gender-based violence in Gaza” januari 2020 (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/rr-designing-safer-livelihoods-programmes-women-survivors-GBV-gaza-170120-en.pdf>). (stuk 17)

- Document waaruit blijkt dat de moeder van verzoekster driemaandelijks sociale bijstand ontvangt. (stuk 18)
- The Guardian, "By 2020, the UN said Gaza would be unliveable. Did it turn out that way?", 28 december 2019 (beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2019/dec/28/gaza-strip-2020-unliveable-un-report-did-it-turn-out-that-way>). (stuk 19)
- US Department of State, "West Bank and Gaza 2019 Human Rights Report, pp. 53 et 60 (beschikbaar op: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2020/03/ISRAEL-2019-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>) (stuk 20)
- COI Focus Territoires Palestiniens - Gaza : Situation sécuritaire, 6 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.cqra.be/fr/infos-pavs/qaza-situation-securitaire-1>). (stuk 21)
- Human Rights Watch, "World Report 2020 - Israel and Palestine", 14 januari 2020 (beschikbaar op: <https://www.ecoi.net/en/document/2022793.html>). (stuk 22)

2.2.2. Op 22 oktober 2020 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- "Statement of the UNRWA commissioner-general before the special political and decolonization committee, UNHQ", 12 oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.unrwa.org/newsroom/official-statements/Statement of the UNRWA Commissioner General> (stuk 1)
- The Guardian, « People in Gaza sifting through rubbish for food, UN head says », 12 oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2020/oct/12/people-in-gaza-sifting-through-rubbish-for-food-un-head-says>?CMP=Share AndroidApp Othe (stuk 2)
- Israel Hayom, « Palestinian refugee agency warns of instability amid corona crisis », 17 september 2020, beschikbaar op: <https://www.israelhavom.com/2020/09/17/palestinian-refugee-agency-warns-of-instability-amid-corona-crisis/> (stuk 3)
- L'Orient le jour, « Pénuries, promiscuité, Coronavirus : la triple peine de Gaza en 2020 », 21 september 2020, beschikbaar op: <https://www.lorientlejour.com/article/1233349/penuries-promiscuite-coronavirus-la-triple-peine-de-qaza-en-2020.html> (stuk 4)
- 972 Magazine, « Endless warnings of Gaza's collapse are why we're failing to prevent it », 14 oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.972mag.com/qaza-covid-19-public-health/> (stuk 5)
- Middle East Eye, « Coronavirus: Gaza testing capacity halved due to chronic shortages », 1st oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.middleeasteye.net/news/coronavirus-palestine-qaza-faces-medical-shortages> (stuk 6)
- AA Middle East, « Coronavirus infects 94 more in blockaded Gaza », 16 september 2020, beschikbaar op: <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/coronavirus-infects-94-more-in-blockaded-qaza/1975134> (stuk 7)
- Rechtbank Den Haag, 24 augustus 2020, ECLI:NL:RBDHA:2020:7999, beschikbaar op: <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2020:7999> (stuk 8)
- COI Focus Territoire Palestiniens - Gaza - Retour dans la bande de Gaza » van 3 september 2020, beschikbaar op: https://www.cqra.be/sites/default/files/rapporten/coi_territoire_palestiniens_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf (stuk 9)
- Mondoweiss, « Stranded Palestinians enter Gaza from Egypt », 2 oktober 2020, beschikbaar op: <https://mondoweiss.net/2020/10/stranded-palestinians-enter-gaza-from-egypt/> (stuk 10)
- Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, "Palestijns Gebied", beschikbaar op: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/palestijns_gebied (stuk 11)
- COI Focus « Territoire Palestiniens - Gaza Situation sécuritaire », 5 oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.cqra.be/fr/infos-pavs/qaza-situation-securitaire-2> (stuk 12)
- ReliefWeb, « Israeli policy of bombing crowded areas in Gaza takes fresh toll: head injuries in two children and damage to homes », 15 oktober 2020, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/israeli-policy-bombing-crowded-areas-gaza-takes-fresh-toll> (stuk 13)
- Geboorteakte van het kind van Mevrouw B. (stuk 14).

In de aanvullende nota zet verzoekster uiteen dat zeer recente bronnen bevestigen dat de UNRWA op de rand van een crisis en een begrotingstekort staat. Verzoekster verwijst in dit verband naar stukken 1, 2 en 3 bij de aanvullende nota. Zij wijst erop dat de situatie verergerd is door de verspreiding van het coronavirus en verwijst daarvoor naar de stukken 4, 5, 6 en 7 bij de aanvullende nota. Verzoekster wijst tevens op een vonnis van de rechtbank van Den Haag van 24 augustus 2020 (stuk 8 bij de aanvullende nota) waarin gesteld wordt dat UNRWA niet de middelen heeft om fysieke bescherming te bieden aan

vluchtelingen tegen geweld door gewapende partijen of elke andere vorm van geweld door derden, dat er in de gezondheidszorg in Gaza ernstige tekorten zijn wat betreft medische apparatuur, essentiële medicijnen en medicijnvoorraden, chirurgische uitrusting en ambulance benodigdheden en dat het voor UNRWA onmogelijk is gebleken om de Palestijnen in Gaza de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA is belast. Inzake de terugkeer naar Gaza verwijst verzoekster naar de COI Focus "*Territoire Palestinien – Gaza – Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020 (stuk 9 bij de aanvullende nota) en naar stukken 10 en 11 bij de aanvullende nota, waaruit blijkt dat de grens pas drie keer geopend is in de afgelopen dagen sinds het begin van de pandemie in maart 2020 en de grens tussen Egypte en Gaza slechts met tussenpozen open staat voor inwoners uit Gaza. Verzoeker verwijst naar de COI Focus "*Territoire Palestinien – Gaza Situation Sécuritaire*" van 5 oktober 2020 (stuk 12 bij de aanvullende nota) om aan te geven dat na de ontdekking van vier positieve covid-besmettingen die niet van buiten Gaza kwamen, het hele gebied op slot ging. Verzoekster besluit dat zij voor onbepaalde tijd niet in staat is om naar Gaza terug te keren. Uit dezelfde COI Focus van 5 oktober 2020 blijkt volgens verzoekster dat er nog veel geweld plaatsvindt, dat de situatie aan het begin van de epidemie enigszins is gekalmeerd maar dat het geweld in augustus 2020 is hervat. Verzoekster verwijst in dit verband ook naar stuk 13 bij de aanvullende nota. Verzoekster voert ten slotte de geboorteakte bij van haar kind geboren op 13 maart 2020 (stuk 14 bij de aanvullende nota).

2.2.3. Op 17 november 2020 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij volgende documenten vermeldt, de weblink weergeeft en er een samenvatting van geeft:

- COI Focus *Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* van 5 oktober 2020;
- COI Focus *The UNRWA financial crisis and impact on its programmes* van 21 augustus 2020 (dit stuk wordt volledig toegevoegd);
- COIF *Palestine. Retour dans la Bande de Gaza* van 3 september 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010,

overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde*

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoekster een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten', stukken 3, 1 en 4, kopie van enkele pagina's van het Palestijnse paspoort, de originele identiteitskaart en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekster elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekster van toepassing was.

In het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied heeft verlaten niet volstaat om te ontsnappen aan de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *"niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen"* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *"het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV "om welke reden ook", eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil"* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster *"om welke reden ook is opgehouden"*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Te dezen voert verzoekster in haar verzoekschrift en aanvullende nota aan dat de bijstand van UNRWA gebrekkig is en dat UNRWA op de rand van een begrotingstekort staat.

Uit de COI Focus *"Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn

opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals verzoekster lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 maart 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET